निजदेशं प्रति ततः स प्रतस्थे तदर्थितः ।
अग्रे जयश्रियं कुर्वन् पश्चात् तेऽथ सुलोचने ॥ ४६९ ॥
सिंहासनं जितादादौ कान्यकुब्जमहीभुजः ।
स राज्यककुदं राजा जहारोदारपौरुषः ॥ ४७० ॥
तस्मिन् प्रविष्टे स्वभुवं स्फूर्जद्दूर्जितविक्रमे ।
सैन्यैस्समं समित्सङ्घैर्जङ्घो योद्धुं विनिर्ययौ ॥ ४७१ ॥
पुष्कलेत्राभिधे ग्रामे तेन सार्द्धं सुदारुणः ।
जयापीडस्य संग्रामः सुबहूनि दिनान्यभूत् ॥ ४७२ ॥
अनुरक्तप्रजो राजा जङ्घराज्यासहिष्णुभिः ।
युधि सोऽन्विष्यमाणोऽभूद्ग्राम्याटविकमण्डलैः ॥ ४७३ ॥
श्रीदिवो ग्रामचण्डालः प्राप्तो ग्राम्यैः समं युधि ।
कोऽत्र जङ्घ इति भ्राम्यन् योधान् पप्रच्छ सर्वतः ॥४७४॥
तृष्णार्तं स्वर्णभृङ्गारात् पिबन्तं वारि तस्य ते ।
रणमध्ये हयारूढं तं दूरात् समदर्शयन् ॥ ४७५ ॥
भ्रमयन् क्षेपणीयं स क्षिप्त्वाश्मानं तदानने ।
सोऽयं हतो मया जङ्घ इत्यमोघक्रियोऽनदत् ॥ ४७६ ॥
साहायकाय राज्ञोऽहं यामीत्युक्त्वार्थिताशनः ।
मातुर्हसन्त्या जङ्घस्य प्रतिज्ञाय ययौ बधं ॥ ४७७ ॥
अश्मसंरुग्नभीमास्यं मुमूर्षुं पतितं हयात् ।